

20 בנובמבר 2005

הרצל שבירו, ראש מח"ש, משרד המשפטים, פקס 025412469

בהמשך למכתבנו אליכם מיום 29 ביולי 2005:
היום ה 19 לנובמבר 2005, שמענו מהילדים בני משפחת שקיר המוכרים מסטיקים בצומת הגבעה הצרפתית את הדברים הבאים:
זה היה בקיץ הזה (לא היה בית ספר), בצומת הגבעה הצרפתית, משהו כמו שלוש שוטרים לבושים אזרחי ("כמו ערבים" בלשון הילדים) עשו מין מחסום. הילדים שלמדו לחשוש משוטרים (שדרך קבע מחרימים להם את המסטיקים שהם נאלצים למכור, או מכים, או לוקחים אותם בניידת למקומות רחוקים ומשאירים אותם שם, שילמדו, כמו שכתוב בתלונתנו הקודמת) לא זיהו שמדובר בשוטרים וניתפסו כולם. שבעה. ארבעת האחים בני המשפחה ועוד שלושה ילדים אחרים. הם הוכנסו למיצובישי גדולה ונלקחו למה שעכשיו אנחנו יודעות "מחלק הנוער עציון" שברחוב שלומציון. בין השוטרים היה השוטר דוד רביבו, לא במדים, חגור אקדח. וגם שותפו אריק שם טוב.

מדי פעם שמענו מהילדים שהם נלקחו אל מה שאנחנו הבנו שהוא תחנת משטרה והוכו או עוכבו. הפעם, בילינו זמן ארוך עם הילדים ולא בצומת, והילד הגדול מביניהם הוביל אותנו אל המקום שבו זה קורה ואז הבנו שמדובר במחלק הנוער ברחוב שלומציון.
הוא חשב אגב ששם גרים השוטרים.

אחרי שהגיעו למחלק הנוער חלק מהשוטרים עלו למעלה ודוד רביבו אחרי שהחליף שם את בגדיו למדי משטרה רגילים, הוביל את הילדים במורד המדרגות שלפני הכניסה לבנין בו נמצא מחלק הנוער, ושם היכה אותם באלה. הילדים מספרים שמחמד (המבוגר מבין הילדים) אמר "אני בן שתיים עשרה למה אתה מרביץ לי" אז דויד רביבו אמר לו "אתה בן חמש עשרה" והרביץ לו עוד יותר. היה שוטר אחר, מספרים הילדים, שברגע מסויים אמר "למה אתה מרביץ לילדים".
באיזשהו שלב נאמר לילדים שהם יוכלו לעזוב רק אחרי שהאבות יבואו לחתום. וכך היה. אביהם הגיע והם שוחררו.

את דוד רביבו פגשנו ביום שלישי 15. בצומת הגבעה הצרפתית. הילדים אמרו לנו שממש מקודם הוא לקח להם את המסטיקים ושם בבגז'. לשאלתנו אמר, וכל זה מצולם בווידאו. שהוא לא לקח את המסטיקים. אחרי כמה רגעים הגיע שותפו לניידת - אריק שם טוב, שאמר לנו שאכן הם לקחו מהילדים את המסטיקים. לא ידע שרביבו רגע קודם אמר לנו שלא לקח. אמר שזה נעשה על פי חוק. הילדים שמאוד פחדו מדויד רביבו ונצמדו אלינו אמרו שבאופן מובחן משוטרים אחרים, שלוקחים להם את הסחורה בקביעות ומסלקים אותם מהצומת, דוד רביבו מכה. גם במקל. שכבר היכה את כולם.

הם ביקשו מאיתנו שנאמר לו לא להכות אותם.

מן הראוי היה להזמין את הילדים האלה לתת על כך עדות מדוייקת ומפורטת. הן על מה שקרה וקורה במחלק הנוער כניראה מידי פעם, רחוק מעין הציבור, גזלה של סחורה בלי לתת דבר תמורתה, ואלימות, כניראה לא מדווחת, והן על התנהגותו המובחנת והאלימה במיוחד של דויד רביבו.

איה קניוק
תמר גולדשמיד